Kadotkaamme

Näkymätön komitea

2014

Sisältö

5. Kadotkaamme **3**
1. Omituinen tappio 3
2. Pasifistit ja radikaalit, helvetillinen parivaljakko 4
3. Hallitus kapinantorjuntana 8
4. Ontologinen asymmetria ja onnellisuus 12

5. Kadotkaamme

1. Omituinen tappio

Jos koki tai näki Ateenan joulukuun 2008, tietää mitä tarkoittaa ”kansannousu” läntisessä metropolissa. Pankit olivat palasina, poliisiasemat piiritettyinä, kaupunki hyökkääjien käsissä. Luksuskauppojen ikkunoita ei enää korjattu, koska se olisi pitänyt tehdä joka aamu uudestaan. Mikään normaaliuden poliisivallasta muistuttanut ei säilynyt tältä liekkien ja kivien aallolta, jonka kantajat olivat kaikkialla ja jonka edustajia ei ollut missään. Jopa Syntagma-aukion joulukuusi poltettiin. Jossain vaiheessa järjestysjoukot vetäytyivät kyynelkaasun loppuessa. On mahdotonta sanoa kuka sen jälkeen otti kadut haltuun. Puhuttiin ”600 euron sukupolvesta”, ”lukiolaisista”, ”anarkisteista”, albanialaisten maahanmuuttajien ”roskasakista” tai mitä nyt ikinä keksivätkään sanoa. Kuten tavallista, lehdistö syytti ”huppupäitä”. Jos totta puhutaan, niin anarkistit jäivät tämän kasvottoman raivonpurkauksen varjoon. Ilman mitään seremonioita heiltä vietiin yksinoikeus naamioituneeseen hurjuuteen, innostaviin seinäkirjoituksiin ja jopa polttopulloihin. Yleinen kansannousu, jota he eivät enää raaskineet kuvitella, oli juuri siinä, mutta se ei muistuttanut sitä mitä heillä oli ollut mielessään. Oli syntynyt aiemmin tuntematon ryhmähenki, joka ei laantuisi ennen kuin tuhkana olisi kaikki mikä tuhkaksi ansaitsee tulla. Aika oli tulessa. Nykyisyys särjettiin maksuna kaikesta siitä tulevaisuudesta, joka meiltä oli varastettu.

Kreikassa seuranneet vuodet opettivat mitä tarkoittaa ”kapinantorjunta” läntisessä valtiossa. Aallon laannuttua sadat eri puolilla maata muodostuneet ryhmät, Ateenasta aina pienimpiin kyliin asti, yrittivät pitää kiinni joulukuun avaamasta murtumasta. Yhdessä vaiheessa saatettiin hyökätä suurlähetystöä vastaan keskellä päivää solidaarisuutena jollekin toverille, jota poliisi vainosi omassa maassaan. Jotkut seurasivat Italian 1970-luvun esimerkkiä, nostivat hyökkäyksiä seuraavalle tasolle ja kävivät pommien ja tuliaseiden kanssa Ateenan pörssiä, poliiseja, ministeriöitä tai vaikkapa Microsoftin pääkonttoria vastaan. Kuten 1970-luvulla, vasemmisto sääti ”terrorismin vastaisia” lakeja. Ratsiat, pidätykset ja oikeudenkäynnit moninkertaistuivat. Jonkun aikaa toiminta kutistui pelkäksi ”tukahduttamisen” vastaiseksi militanttiudeksi. Euroopan unioni, Maailmanpankki ja Kansainvälinen valuuttarahasto lähtivät yhdessä sosialistihallituksen kanssa huolehtimaan siitä, *että Kreikka maksaa* anteeksiantamattomasta kapinoinnista. Ei pidä koskaan aliarvioida sitä vastenmielisyttä, mitä rikkaat tuntevat uppiniskaisia köyhiä kohtaan. Ne päättivät tuoda kokonaisen maan polvilleen ”talousuudistusten” sarjalla, jotka olivat koko lailla yhtä väkivaltaisia, joskin jakautuneena pidemmälle ajalle, kuin itse kapina.

Ammattiliitot vastasivat uudistuksiin kymmenillä yleislakoilla. Työläiset valtasivat ministeriöitä, asukkaat kaupungintaloja, ”uhrattavaksi” päätetyt tiedekunnat ja sairaalat päättivät itseorganisoitua. Oli ”torikokousliike”. Puoli miljoona ihmistä tulvi Ateenan keskustaan 10. toukokuuta 2010. Parlamenttitalo yritettiin polttaa useaan otteeseen. 12. helmikuuta 2012 järjestettiin ties kuinka mones yleislakko epätoivoisena mielenilmauksena ties kuinka monetta leikkaussuunnitelmaa vastaan. Tuona sunnuntaina koko Kreikka, sen eläkeläiset, anarkistit, virkamiehet, työläiset ja kodittomat osoittivat mieltään liki kansannousun partaalla. Ateenan keskusta oli taas

liekeissä, ilta oli juhlan ja väsymyksen purkaus. Liike koki ja näki kaiken voimansa, mutta tajusi myös ettei se tiennyt mitä tehdä sillä. Vuosien ajan, huolimatta tuhansista suoran toiminnan iskuista, sadoista valtauksista ja miljoonista kreikkalaisista kaduilla, kapinan huuma saatiin sullottua ”kriisin” ahtaaseen laatikkoon. Hiillos jäi toki kytemään tuhkan sekaan. Liike keksi uusia tapoja, muodosti osuuskuntia, sosiaalikeskuksia, ”vapaan vaihdon verkostoja” ja jopa itsehallinnollisia tehtaita ja terveyskeskuksia. Voidaan kenties sanoa sen muuttuneen ”rakentavammaksi”. Siitä ei kuitenkaan päästä mihinkään, että hävisimme, että yksi puolueemme[1] viime vuosikymmenten suurimmista offensiiveista kukistettiin velkapakotteilla, ylipitkillä vankeustuomioilla sekä yleisellä konkurssilla. Ilmaiset käytetyt vaatteet eivät saa kreikkalaisia unohtamaan kapinantorjunnan päättäväisyyttä tunkea ne heidän köyhdytettyihin nuppeihinsa. Valta saattoi vapista ja näyttää hetken aikaa kadonneelta, mutta se onnistui muovaamaan yhteenoton maaperää ja horjuttamaan liikkeen tasapainoa. Kreikkalaisia kiristettiin vaihtoehdolla: ”hallitus tai kaaos”. Se mitä he saivat oli hallitus *ja* kaaos. Eikä siinä vielä kaikki, kaupan päälle tuli myös kurjuutta.

Vaikka sen anarkistiliike on vahvempi kuin missään muualla ja ihmiset pitkälti tyytymättömiä jo pelkkään hallituksi tulemiseen, vaikka valtio tuntuu siellä aina olevan jo valmiiksi epäonnistunut, Kreikka pysyy oppikirjaesimerkkinä kukistetusta kapinastamme. Poliisin päihittäminen, pankkien hajottaminen ja hallituksen hetkellinen rampauttaminen ei silti alkuunkaan hävittänyt niitä. Kreikka osoittaa sen, että tulemme häviämään, jos meillä ei ole konkreettista ajatusta siitä millainen voiton tulisi olla. Kapinallinen päättäväisyys ei riitä, hämmennyksen määrä on liian suurta. Toivottavasti tappioihimme perehtyminen vähentäisi sitä edes jonkin verran.

2. Pasifistit ja radikaalit, helvetillinen parivaljakko

Lännen menestyksekäs vastavallankumous on neljänkymmenen vuoden ajan tuottanut meihin kahta toisiaan täydentävää heikkoutta: pasifismia ja radikalismia. Molemmat ovat haitallisia itsessään, mutta yhdessä ne muodostavat armottoman koneiston.

Pasifismi valehtelee, myös itselleen, tekemällä julkisesta keskustelusta ja yleisistä kokouksista kaikenkattavan ja lopullisen poliittisen käytännön. Se selittää miksi esimerkiksi torikokousliikkeestä ei tullut mitään muuta kuin päätepisteenä toiminut lähtöpiste. Jos haluaa saada otetta siitä mitä poliittinen tarkoittaa, on pakko käydä taas Kreikan kautta, mutta tällä kertaa antiikin Kreikan, koska poliittisuus keksittiin siellä. Pasifistit ovat vastahakoisia sitä myöntämään, mutta muinaiset kreikkalaiset keksivät demokratian jatkaakseen sotaa toisin keinoin. Kaupunkivaltion tasolla tapahtuvat yleiskokoukset olivat suoraa seurausta soturien kokouksista. Tasa-arvoinen puhe kumpusi tasa-arvosta kuoleman edessä. Ateenan demokratia oli hopliittien demokratia. *Kansalainen oli yhtä kuin sotilas*, minkä takia naiset ja orjat suljettiin ulkopuolelle. Klassinen Kreikka oli siinä määrin väkivaltaisen riitaisa kulttuuri, että väittely ymmärrettiin sotaisan yhteenoton hetkenä, mutta tällä kertaa kansalaisten välillä, puheen ja suostuttelun avulla. Kyse oli kokoontumisen lisäksi kilvoittelusta. Täysi kreikkalainen kansalainen oli voitokas sekä aseilla että diskurssilla.

Muinaiset kreikkalaiset kokivat yleiskokousdemokratian ennen kaikkea yhteydessä *sodankäyntiin organisoituna teurastuksena*, niin että edellinen oli jälkimmäisen tae. On huomattavaa,

[1] Kirjoittajat eivät puolueella tarkoita mitään organisaatiota tai rajattua ryhmää vaan laajemmassa mielessä puolta. Puolueen käsitteen merkityksestä ja määrittelystä englanniksi kymmenen vuoden takaisessa anonyymissa ranskalaisessa tekstissä ”Kutsu”: `http://theanarchistlibrary.org/library/anonymous-call#toc11`

että kreikkalaiset nimetään demokratian keksijöiksi, mutta sen yhteys keihäsrivistöillä tapahtuvaan varsin poikkeukselliseen teurastukseen tavataan sivuuttaa. Siinä keksittiin sodankäynnin muoto, joka asettaa taidon, rohkeuden, voiman ja älyn tilalle silkan kurinalaisuuden, kunkin yksilön ehdottoman alistumisen kokonaisuudelle. Kohdatessaan näin *tehokkaan* sodankäyntimuodon, joka kutisti rivisotilaan elämän arvottomaksi, persialaiset pitivät sitä läpeensä barbaarisena, aivan kuten monet muutkin vihollliset, joita läntiset armeijat myöhemmin tulivat teurastamaan. Ateenalainen viljelijä, joka rivimiehenä surmattiin sankarikuolemaan sukulaistensa ja ystäviensä silmien edessä, oli näin ollen kääntöpuoli torilla osallistuvasta kansalaisesta. Muinaisen taistelukentän ylle levittyvien ruumiiden elottomat raajat olivat välttämätön vastinpari yleiskokouksen pohdinnoissa kohotetuille käsille. Tämä kreikkalainen sodankäynti on niin syvällä läntisessä mielikuvituksessa, että on lähes unohdettu kuinka samaan aikaan kiinalaiset keksivät toisenlaista sodankäynnin taitoa. Kun hopliitit hankkivat voittoja keihäsrivistöille, joissa hyväksyttiin tietyt määrät kuolleita sen sijaan että olisi annettu periksi, kiinalainen idea oli juurikin minimoida tappiot ja välttää taistelua niin paljon kuin mahdollista. Tarkoitus oli ”voittaa taistelu ennen taistelua”, vaikka se myös tarkoittaisi hävinneen armeijan teurastamista voiton jälkeen. Yhtälö sota=yhteenotto=armeija=teurastus jatkui muinaisesta Kreikasta aina 1900-luvulle asti. Pohjimmiltaan se on ollut läntinen vääristymä sodankäynnin määritelmässä 2500 vuotta. Se, että ”epäsäännöllinen sodankäynti”, ”psykologinen sodankäynti”, ”pieni sota” tai ”sissit” ovat nimiä sille mikä muualla on *sodankäynnin normi*, on vain yksi puoli tästä tietystä vääristymästä.

Aito pasifisti, joka ei vain rationalisoi omaa pelkuruuttaan, onnistuu olemaan kaksin verroin väärässä sen ilmiön luonteesta, jota vastaan väittää taistelevansa. Sotaa ei voi vain kutistaa aseelliseen yhteenottoon tai teurastukseen, se on pasifistien kannattaman yleiskokouspolitiikan perimmäinen matriisi. Sun Tzu kirjoitti, että ”todellinen soturi ei ole sotaisa. Todellinen taistelija ei ole väkivaltainen. Voittaja välttelee taistelua.” Kaksi maailmaa on konfliktissa keskenään ja järkyttävä planeetanlaajuinen taistelu ”terrorismia” vastaan on osoittanut, että verisimmät tuhoamiskampanjat käydään rauhan nimissä. Sodan torjuminen ilmaisee pohjimmiltaan vain lapsellista tai seniiliä kieltäytymistä tunnustaa toiseuden olemassaoloa. Sota ei ole teurastusta, se on heterogeenisten valtojen kohtaamista säätelevä logiikka. Sitä käydään kaikkialla, lukemattomilla eri tavoilla. Useimmiten sen keinot ovat rauhanomaisia. Jos on olemassa useita eri maailmoja, jos on lukematon määrä eri elämänmuotoja, niiden kanssaelämisen lakina on sota. Mikään ei voi ennustaa niiden kohtaamisen lopputulosta: vastakohdat eivät elä erillisissä maailmoissa. Jos emme ole määrittävällä identiteetillä varustettuja yhtenäisiä yksilöitä, kuten roolien sosiaalinen kontrolli haluaisi asian nähdä, vaan eri voimien konfliktihakuisen pelin paikkoja, joiden toisiaan seuraavat asetelmat muodostavat vain väliaikaista tasapainoa, meidän tulee tunnustaa sodan olevan sisällämme – pyhän sodan, kuten Rene Daumal sitä kutsuu. Rauha ei ole mahdollinen tai edes toivottava asia. Konflikti on olemisen ytimessä. Eli tarvitaan taito käydä sitä, mikä tarkoittaa taitoa elää tilannepohjalta, mikä taas vaatii hienotaitoa ja eksistentiaalista liikkuvutta eikä valmiutta murskata kaikkea sitä mikä on erilaista kuin me.

Pasifismi nojaa näin ollen joko syvään typeryyteen tai vilpittömyyden täydelliseen puuttumiseen. Jopa immuunijärjestelmämme perustuu erontekoon ystävän ja vihollisen välillä. Ilman sitä kuolisimme syöpään tai johonkin muuhun autoimmuunisairauteen. Itse asiassa kuolemme syöpiin ja autoimmuunisairauksiin. Taktinen kieltäytyminen yhteenotosta on itsessään pelkkä sotajuoni. On helppo ymmärtää miksi esimerkiksi Oaxacan kommuuni julistautui välittömästi rauhanomaiseksi. Kyseessä ei ollut kieltäytyminen sodasta vaan kieltäytyminen tulemasta kukistetuksi yhteenotossa Meksikon valtion ja sen kätyreiden kanssa. Kuten kairolainen toveri asian

ilmaisi, ”ei pidä kuvitella, että huutaessamme väkivallattomuutta tekisimme väkivallattomuudesta fetissin”. On uskomatonta kuinka paljon historiaa pitää vääristellä, jotta pasifismi löytää edustuskelpoisia edeltäjiä! Mietitään köyhää Thoreauta, jonka ruumis oli hädin tuskin ehtinyt maatua, kun hänestä tehtiin *Kansalaistottelemattomuuden* teoreetikko. Sitä varten piti vielä amputoida hänen kirjoituksensa otsikko *Vastarinta siviilihallitusta vastaan.* Tässä oli kaveri, joka kirjoitti *Vetoomuksessa kapteeni John Brownille*: ”Uskon, että kerrankin Sharpen kiväärit ja revolverit oli otettu oikean asian käyttöön. Työkalut olivat osaavissa käsissä. Sama tyytymättömyys, jonka jo kerran sanottiin tyhjentäneen temppelin, tyhjentää sen uudestaan. Kysymys ei ole aseesta vaan hengestä millä sitä käytetään.” Kaikista suurin farssi väärässä historiassa on siinä miten Nelson Mandelasta, aseellisen ANC-järjestön perustajasta, tehtiin globaali rauhanikoni. Mandela itse: ”Sanoin passiivisen vastarinnan ajan olevan ohi. Väkivallattomuus oli hyödytön strategia eikä koskaan voisi kaataa valkoisen vähemmistön hallintoa, joka takertuu valtaansa kaikin keinoin. Loppujen lopuksi sanoin väkivallan olevan ainoa ase, joka voisi tuhota apartheidin ja meidän tulisi valmistautua käyttämään tuota asetta lähitulevaisuudessa. Väkijoukko oli innoissaan, etenkin nuoret taputtivat ja hurrasivat. He olivat valmiita toimimaan siinä paikassa. Aloin laulamaan vapauslaulua: ”On vihollisia, otetaan aseemme ja hyökätään niitä vastaan”. Lauloin laulua ja väkijoukko yhtyi siihen. Kun laulu oli ohi, osoitin poliisia ja sanoin ”tuolla, nuo ovat vihollisiamme!””

Vuosikymmeniä kestänyt massojen rauhoittaminen ja pelkojen massoitaminen on tehnyt pasifismista *kansalaisen* spontaanin poliittisen tietoisuuden. Jokaisen tänä päivänä kehittyvän liikkeen täytyy käsitellä tätä karmeaa asiaintilaa. Voi viitata pasifisteihin toimittamassa mustapukuisia mellakoijia poliiseille Placa Catalunyalla kesällä 2011, tai mustan blokin mielenosoittajien häirintää ja verbaalilynkkausta Genovassa 2001. Vallankumoukselliset piirit vastasivat tähän eriytymällä radikaalin hahmoksi, joka ottaa aina vastakkaisen kannan kuin kansalainen. Kun toinen esittää moraalisen väkivaltakiellon, toinen vastaa aina puhtaasti ideologisella väkivallan puolustamisella. Kun pasifisti yrittää aina irrottautua maailman tilasta, pysyä hyvänä olemalla tekemättä pahaa, radikaali yrittää kaikin keinoin välttää osallistumista ”vallitsevaan asiaintilaan” toteuttamalla rankkojen ”tiedotteiden” säestämiä pieniä laittomuuksia. Molemmat pyrkivät puhtauteen, toinen väkivallalla ja toinen siitä pidättäytymisellä. Kumpikin on toiselle painajainen. Ei ole ollenkaan varmaa, että nämä hahmot olisivat olemassa kovin pitkään, jos kummallakin ei olisi toista syvällä sisimmässään. Ikään kuin radikaalin tarkoitus olisi saada pasifisti tärisemään sisältä ja päinvastoin. On varsin osuvaa, että amerikkalaisten kansalaiskamppailujen raamattu on 1970-luvulta asti ollut Saul Alinskyn kirjoittama *Sääntöjä radikaaleille.* Koska pasifistit ja radikaalit yhtyvät samaan maailman torjumiseen, he saavat nautintoa siitä, että ovat irrallaan kaikista tilanteista. Se saa aikaan huumaavan tunteen kuin he olisivat kosketuksissa jonkinlaiseen erinomaisuuteen. He elävät mieluummin avaruusolentoina, minkä mukavuuden heille tarjoaa – ainakin vielä hetken aikaa – elämä metropolissa, heidän etuoikeutetussa biotoopissaan.

1970-luvun katastrofaalisten tappioiden jälkeen radikaaliuden *moraalinen* kysymys on asteittain korvannut vallankumouksen *strategisen* kysymyksen. Eli vallankumous on kärsinyt saman kohtalon kuin kaikki muukin viime vuosikymmeninä: se on yksityistetty. Siitä on tullut mahdollisuus henkilökohtaisen hyväksynnän hankkimiselle ja sen mittari on radikaalius. ”Vallankumouksellisia” tekoja ei enää arvioida ympäröivän tilanteen pohjalta, sitä kautta mitä mahdollisuuksia ne avaavat tai sulkevat. Sen sijaan, kerta toisensa jälkeen, niistä kaivetaan erilleen muoto. Tietystä sabotaasista, joka tapahtuu tiettynä aikana ja tietystä syystä, tulee pelkkää sabotaasia. Hiljakseen sabotaasi ottaa sijansa hyväksyttyjen vallankumouksellisten käytäntöjen joukossa,

jossa polttopullon heittäminen pisteytetään korkeammalle kuin kiven heittäminen, mutta alemmas kuin polveen ampuminen, joka itsessään ei ole ihan pommin tasolla. Ongelma on siinä, että mikään toimintamuoto ei itsessään ole vallankumouksellinen: myös reformistit ja natsit ovat turvautuneet sabotaasiin. Liikkeen ”väkivaltaisuuden” aste ei määritä sen vallankumouksellisuutta. Mielenosoituksen ”radikaaliutta” ei mitata hajonneiden ikkunoiden lukumäärällä. Tai jos niin on, ”radikaalius” tulee jättää niille, joilla on tapana *mitata* poliittiset ilmiöt ja laittaa ne järjestykseen moraalisella asteikolla.

Kuka tahansa radikaalipiireissä pyörivä huomaa välittömästi kuilun puheiden ja tekojen välillä, sen välillä mitä haluavat ja kuinka eristyksissä siitä ovat. Tuntuu siltä kuin he olisivat omistautuneet jonkinlaiseen jatkuvaan itselamaannukseen. Nopeasti voi ymmärtää, että he eivät ole rakentamassa todellista vallankumouksellista voimaa vaan etsimässä radikaaliutta. Tämä toimii yhtä hyvin suoran toiminnan, feminismin kuin ekologian kentällä. Vallitseva ja kaiken *kangistava* pikkumainen terrori ei ole bolsevikkipuolueen mallia vaan pikemminkin kuin muoti, tuo terrori jota kukaan ei harjoita suoran henkilökohtaisesti mutta joka vaikuttaa kaikkiin yhtä lailla. Näissä piireissä pelätään radikaaliuden loppumista, aivan kuten toisaalla pelätään sitä ettei enää oltaisi muodikkaita, cooleja tai muuten vaan ajan hermolla. Maine pilaantuu helposti. Teorioiden, mielenosoitusten ja suhteiden pinnallinen kuluttaminen korvaa asioiden juurille paneutumisen. Vimmainen kilpailu ryhmien välillä ja sisällä aiheuttaa ajoittaisia hajoamisia. Aina löytyy kuitenkin tuoretta, nuorta ja hyväksikäytettyä lihaa korvaamaan väsyneiden, rikkoutuneiden, *loppuunpalaneiden* ja tarpeekseen saaneiden lähtemisen. Jälkikäteinen tyrmistys valtaa piireistä pakenijat: kuinka kukaan voi alistua niin ruhjoviin paineisiin niin arvoituksellisten panosten vuoksi? Suunnilleen samanlainen tyrmistys arvatenkin valtaa minkä tahansa ylityöllistetyn entisen johtajan, joka leipuriksi ryhtymisen jälkeen katsoo entistä elämäänsä. Näiden piirien eristyneisyys on rakenteellista: radikaalius on asetettu standardiksi niiden ja maailman välille. Ne eivät enää koe ilmiöitä, vain niiden mittaria. Hajoamisprosessin jossain vaiheessa jotkut kilpailevat radikalismissa *kritisoimalla piiriä itsessään*, mutta tekemättä pienintäkään lommoa sen rakenteeseen. Malatesta kirjoitti: ”Vaikuttaa siltä, että jos jokin todella vähentää vapauttamme ja tekee aloitteellisuudesta mahdotonta, niin lamauttava eristyneisyys.” Tässä mielessä on vain loogista, että osa anarkisteista julistautuu ”nihilisteiksi”, sillä nihilismi tarkoittaa kyvyttömyyttä uskoa siihen mihin uskoo – tässä tapauksessa vallankumoukseen. Lisäksi ei ole mitään nihilistejä, on vain voimattomia yksilöitä.

Radikaali määrittämässä itseään tekojen ja diskurssien tuottajana on johtanut puhtaan määrällisen vallankumousajatuksen muotoutumiseen. Se on jonkinlainen yksilöllisten kapinointien ylituotannon kriisi. ”Pidetään mielessä, että vallankumous ei tule olemaan kaikkien näiden yksittäisten kapinointien tulosta”, kirjoitti Emile Henry jo kauan sitten. Historiaa kun katsotaan niin sekä Ranskassa, Venäjällä että Tunisiassa vallankumous oli tulosta tietyn tapahtuman – rynnäkkö vankilaan, armeijan tappio sodassa, hedelmäkauppiaan itsemurha – ja yleisen tilanteen kohtaamisesta, ei erillisten kapinointien aritmeettisesta lisäämisestä toisiinsa. Samaan aikaan voi jo kaukaa nähdä kuinka absurdi määritelmä vallankumouksesta tekee sille vahinkoa. Sitä kuluttaa itsensä aktivismiin, joka ei johda minnekään. Sitä omistautuu pahaiselle suorituskultille, jossa kyse on radikaalin identiteetin uusintamisesta jokaisessa hetkessä, oli kyse sitten mielenosoituksesta, rakkaudesta tai diskurssista. Se kestää aikansa – sen ajan mitä vaaditaan *loppuunpalamiseen*, masennukseen tai tukahduttamiseen. Eikä lopulta ole muuttanut yhtään mitään.

Teko ei ole vallankumouksellinen sisältönsä kautta vaan seuraustensa. Tilanne määrittää teon merkityksen, ei tekijöiden tarkoitus. Sun Tzu sanoi, että ”voitto otetaan tilanteesta”. Jokainen

tilanne koostuu osista, siinä yhdistyy erilaiset jännitteet, voimat ja näkyvät tai hiljaiset konfliktit. *Vallitsevan* sodan käyminen, strateginen toiminta, vaatii tilanteen katsomista avoimesti, sen sisäisen dynamiikan, voimasuhteiden ja vastanapojen ymmärtämistä. Teon vallankumouksellisuus riippuu siitä minkä merkityksen se saa yhteydestään maailmaan. Kivenheitto ei ole koskaan pelkkää ”kivenheittoa”. Se voi jäädyttää koko tilanteen tai käynnistää kansannousun. On täyttä avaruusolentojen politiikkaa ajatella, että taistelu voitaisiin ”radikalisoida” syöttämällä siihen oletetusti radikaaleja puheita ja tekoja. Liike elää vain aikaansaamiensa muutosten sarjana. Jokaisella hetkellä on olemassa tietty etäisyys sen nykytilan ja potentiaalin välillä. Jos se lakkaa kehittymästä, sen potentiaali jää käyttämättä ja se kuolee. Ratkaisevat teot ovat sellaisia, jotka vievät liikettä eteenpäin, murtavat vallitsevaa asiaintilaa ja tuovat tuota potentiaalia lähemmäs. Teko voi tarkoittaa valtausta, jonkun asian rikkomista, hyökkäystä tai pelkkää totuuden puhumista. Liikkeen tila ratkaisee. *Asia on vallankumouksellinen vain jos se tosiasiassa aiheuttaa vallankumouksia.* Vaikka se voidaankin päätellä vasta jälkikäteen, tietty herkkyys tilannetta kohtaan sekä sopivasti historiallista tietoa auttaa intuition kehittämisessä.

Jätetään radikaaliudesta murehtiminen siis masentuneille ja häviäjille. Vallankumouksellisten todellinen kysymys on siinä miten saada elävät voimat kasvamaan, kuinka hoivata *vallankumouksellistavaa* kehitystä niin että vallankumouksellinen *tilanne* olisi lopultakin mahdollinen. Kaikki, jotka saavat nautintoa asettaessaan ”radikaalit” ja ”kansalaiset” dogmaattisesti toistensa vastapuolille, ”aktiiviset kapinalliset” passiivista väestöä vastaan, asettavat esteitä tuollaisen kehityksen tielle. Tekevät poliisin työtä. Jos halutaan löytää vallankumouksellinen kardinaalihyve, niin tällä hetkellä se on *tilannetaju* eikä abstrakti radikaalius. ”Tilannetajulla” tarkoitamme vallankumouksellistavien kehityskaarien kasvattamisen taidetta.

Val di Susan laakson taistelun ihmeisiin täytyy lukea tapa miten se onnistui repimään hyvän joukon radikaaleja pois heidän tuskaisesti rakennetusta identiteetistään. Se toi heidät takaisin maan pinnalle. He olivat taas yhteydessä todelliseen tilanteeseen, he onnistuivat riisumaan suurimman osan ideologisesta avaruuspuvustaan. Samalla he kuitenkin aiheuttivat loputonta paheksuntaa niiden taholta, jotka on edelleen vangittuina tähtienväliseen radikalismiinsa, jossa hengittäminen on niin kovin suuri ongelma. Taistelun onnellinen loppu oli epäilemättä seurausta erikoistaidosta välttää jumiutumasta siihen kuvaan, jota valta koitti asettaa – oli kyse sitten lakia kunnioittavien kansalaisten ympäristöliikkeestä tai aseellisesta ja väkivaltaisesta etujoukosta. Vaihtelu koko perheen mielenosoitusten ja luotijunalinjan rakennustyömaille hyökkäämisten välillä, sabotaasi yhtenä hetkenä ja yhteistyö alueen pormestareiden kanssa toisena hetkenä, anarkistien ja katolisten isoäitien yhteistyö – nämä kaikki asiat tekivät taistelusta vallankumouksellisen ainakin siinä määrin, kun se onnistui purkamaan pasifismin ja radikalismin helvetillisen liiton. Stalinistinen dandy kirjoitti hieman ennen kuolemaansa, että ”Poliittinen elämä tarkoittaa toimintaa eikä toiminnan kohteena olemista, tarkoittaa politiikan tekemistä eikä politiikan tekemäksi tulemista. Se tarkoittaa taistelua, useita taisteluita, sodankäyntiä, omaa päämäärätietoista sotaansa, välitöntä ja kauaskatsoista perspektiiviä, strategiaa, taktiikkaa.”

3. Hallitus kapinantorjuntana

Michel Foucault kirjoitti: ”Sisällissota on kaikkien valtataisteluiden ja -strategioiden verkko. Näin se liittyy myös kaikkiin taisteluihin, joita käydään vallasta tai valtaa vastaan. Sisällissota ei vain nosta kollektiivisia elementtejä mukaan peliin vaan myös muodostaa ne. Se on kauka-

na mistään sellaisesta prosessista, jossa ihminen palaa tasavallasta yksilöllisyyteen, suvereenista luonnontilaan, kollektiivisesta järjestyksestä kaikkien sotaan kaikkia vastaan. Sisällissota on prosessi, jonka kautta tietty joukko uusia kollektiivisuuksia näkee päivänvalon ja muodostaa itsensä." Jokainen poliittisen olemisen muoto operoi pohjimmiltaan tällä kokemisen tasolla. Jo valmiiksi hävinnyt pasifismi ja vain tappioon pyrkivä radikalismi ovat kaksi tapaa olla näkemättä tätä. Olla näkemättä sitä, että sota ei ole luonteeltaan militaristista. Sitä, että elämä on perimmäiseltä olemukseltaan strategista. Aikakautemme suuri ironia on siinä, että vain vastavallankumoukselliset sijoittavat sodan sinne missä sitä käydään, ja näin paljastavat sen tason, jolla kaikki hallitukset operoivat. On silmiinpistävää, että viimeisen viidenkymmenen vuoden aikana muut paitsi armeijat alkoivat hylätä sodan kaikissa muodoissaan. Juuri samaan aikaan armeijat alkoivat kehittämään muita kuin sotilaallisia lähestymistapoja sotaan, siviilitapoja. Tässä muutamia nykyhetken artikkeleista nopeasti poimittuja otteita:

> Kollektiivisen aseellisen konfliktin paikka on asteittain laajentunut taistelukentältä koko maailmaan. Vastaavasti sen kesto voi nyt olla rajaton, ilman mitään sodanjulistuksia tai aselepoja (...) Tästä syystä nykypäivän strategistit painottavat sitä kuinka moderni voitto on seurausta väestön sydänten eikä heidän alueensa valloittamisesta. Alistuminen täytyy saavuttaa seuraajuuden kautta ja seuraajuus arvostuksen kautta. Kyse on oman pyrkimyksen viemisestä toisen sisimpään, jossa luodaan sosiaalinen kontakti kollektiivisuuksien välille. Maailman yhdenmukaistumisen riisuma, globalisaation tartuttama ja telekommunikaation läpäisemä rintama on näin ollen sijoitettu jokaisen kollektiivisuudet muodostavan yksilön sisimpään. (...) Tällainen passiivisten partisaanien valmistaminen voidaan tiivistää lauseeseen: "Rintama jokaisen sisällä eikä ketään millään rintamalla." Maailmassa, joka ei ole sodassa eikä rauhassa, joka ulossulkee kaikki konfliktien ratkaisut perinteisillä armeijan tai oikeusjärjestelmän keinoilla, poliittis-strateginen haaste on estää toiminnan partaalla keikkuvia passiivisia partisaaneja ryhtymästä aktiivisiksi.
>
> (Laurent Da-net, *"La polemosphere"*)

> Tällä hetkellä, kun otetaan huomioon miten sodankäynnin maaperä on laajentunut maalta, mereltä, avaruudesta ja tietoverkoista yhteiskuntaan, politiikkaan, talouteen, diplomatiaan, kulttuuriin ja jopa psykologiaan, vuorovaikutus eri tekijöiden välillä aiheuttaa sen, että armeijan piiriä on hyvin vaikea pitää kaikissa sodissa tärkeimpänä. Ajatus siitä, että sota voi purkautua rauhanomaisilla kentillä voi olla järjetön ja vaikea hyväksyä, mutta tapahtumat osoittavat yhä vahvemmin sen olevan vallitseva trendi. (...) Tässä mielessä enää ei ole mitään elämänaluetta, joka ei voisi palvella sotaa, eikä enää ole lähestulkoon mitään sellaista aluetta, jossa ei olisi sodan offensiivista puolta.
>
> (Qiao Liang ja Wang Xiangsui, "La guerre hors limite")

> Mahdollista sotaa ei käydä yhteiskuntien "välillä" vaan niiden "sisällä" (...) Sen kohteena on ihmisyhteisö, sen hallinto, yhteiskuntasopimus ja instituutiot. Se ei enää pidä kohteenaan tätä tai tuota maakuntaa, jokea tai rajaa. Enää ei ole jotain tiettyä linjaa tai aluetta valloitettavaksi tai suojeltavaksi. Ainoa rintama, joka joukkojen täytyy pitää, on väestö. (...) Sodan voittaminen tarkoittaa miljöön kontrolloin-

> tia. (…) Kyse ei enää ole tankeista ja pommituskohteiden merkkaamisesta vaan sosiaalisten piirien, käytöstapojen ja psykologian ymmärtämisestä. Kyse on ihmisten aikomuksiin vaikuttamisesta voiman valikoivalla ja soveliaalla käytöllä. (…) Sotilastoimet ovat perimmiltään ”puhetapoja”, näin ollen jokainen suuroperaatio on ennen kaikkea kommunikaatio-operaatio, jonka jokainen teko, kaikista pieninkin, puhuu kovempaa kuin sanat. (…) Sodankäynnissä on ennen kaikkea kyse kokemuksen hallinnoinnista, näyttelijöiden ohjaamisesta, olivat ne sitten lähellä tai kaukana ja tapahtui se sitten suorasti tai epäsuorasti.
>
> (Kenraali Vincent Desportes, ”La guerre probable”)

> Kehittyneet postmodernit yhteiskunnat ovat tulleet äärimmäisen monimutkaisiksi ja näin ollen hyvin hauraiksi. ”Rikkoutumisen” hetkellä tapahtuvan romahduksen estämiseksi niiden on pakko turvautua hajauttamiseen (pelastus tulee marginaaleista eikä instituutioista) (…) Paikallisiin joukkoihin nojaaminen tulee olemaan välttämätöntä. Tällaisia joukkoja voivat olla itsepuolustukseen järjestäytyvät miliisit, puolisotilaalliset ryhmät ja yksityiset järjestöt. Niihin nojaaminen on välttämätöntä esinnäkin siksi, että käytännön tasolla ne tuntevat ympäristön ja sen asukkaat. Toisekseen, koska valtion puolelta on luottamuslause vahvistaa ja verkostoida erilaisia projekteja. Kolmas ja tärkein syy on se, että ne ovat kaikista nopeimpia löytämään soveliaita ja kekseliäitä (epätavallisia) ratkaisuja herkkiin tilanteisiin, sen sijaan että katsoisivat tilannetta kuin poliisi ja armeija. (…) Jos Hizbollahista onkin tullut eturivin kansainvälinen toimija, jos uuszapatistit onnistuvat esittämään vaihtoehdon uusliberaalille globalisaatiolle, on pakko myöntää, että ”paikallinen” voi vaikuttaa ”globaaliin” ja että tämän vuorovaikutus on yksi aikamme merkittävimmistä strategisista piirteistä. (…) Lyhyesti sanottuna, paikallis-globaaliin vuorovaikutukseen täytyy vastata samantyyppisellä mutta erilaisella vuorovaikutuksella, jonka tukena ei ole valtiokoneisto (diplomatia, armeija) vaan paras paikallinen elementti – kansalainen.
>
> (Bernard Wicht, Vers l’ordre oblique: la contre-guerilla a l’age de l’infoguerre)

Tämän jälkeen suhtautuu hieman eri tavalla kansalaissiivoojien miliisiin ja vasikointivetoomuksiin, joita nähtiin elokuun 2011 mellakoiden jälkeen Englannissa, tai siihen miten Kultaisen Aamunkoiton fasistit tuotiin pelureiksi Kreikan politiikkaan – ja eliminoitiin sittemmin, kun ”pitbull kasvoi liian suureksi”. Tarvitseeko edes sanoa mitään siitä, kun Meksikon liittovaltio hiljattain aseisti kansalaismiliisejä Michoacanissa. Se mitä meille tällä hetkellä tapahtuu voidaan tiivistää enemmän tai vähemmän näin: *kapinantorjunta on siirtynyt sotilasdoktriinista hallintoperiaatteeksi.* Wikileaksin paljastama yhdysvaltalainen diplomaattiviestintä tuo tämän esiin hyvinkin suorasukaisesti: ”Brasilian slummien rauhoittamisohjelma sisältää piirteitä Yhdysvaltojen kapinantorjunnan doktriinista Afganistanissa ja Irakissa.” Aikakausi voidaan pohjimmiltaan typistää tähän taisteluun ja kilpailuun kapinan mahdollisuuden ja kapinantorjunnan partisaanien välillä. Tätä asiaa pyrittiin peittelemään ”arabivallankumousten” ympärillä lännessä käydyllä poliittisella rupattelulla. Peittoon jäi muun muassa se tosiasia, että työväenluokkaisten alueiden kommunikaatioyhteyksien katkaiseminen, minkä Mubarak teki heti kansannousun alettua, ei ollut vain hullun diktaattorin impulsiivinen reaktio vaan NATO-raportin *Urbaanit operaatiot vuonna 2020* pikkutarkkaa soveltamista.

Ei ole mitään maailmanhallitusta. Sen sijaan on paikallisten hallituskoneistojen maailmanlaajuinen verkosto, mikä tarkoittaa globaalia kapinantorjuntakoneiden verkostoa. Snowdenin paljastuksista löytyy runsaasti esimerkkejä siitä miten salaiset palvelut, monikansalliset yhtiöt ja poliittiset verkostot tekevät häpeämätöntä yhteistyötä jopa yli kansallisvaltioiden tason, joka ei enää edes kiinnosta ketään. Tässä mielessä ei ole mitään keskusta ja periferiaa, sisäistä turvallisuutta ja ulkomaiden operaatioita. Se mitä kokeillaan kaukaisiin kansoihin tulee olemaan varastossa myös omia varten. Pariisin proletariaattia kesäkuussa 1848 teurastaneet joukot olivat hioneet ”katusodan” taitojaan Algerian valloituksessa. Afganistanista palanneet Italian vuoristojalkaväen pataljoonat lähetettiin Val di Susaan. Armeijan käyttäminen omalla maaperällä merkittävän häiriön yhteydessä ei länsimaissa ole enää tabu vaan tavanomainen skenaario. Tartuntataudeista terrorismiuhkaan, henkinen koulutus on järjestelmällistä. Joka puolella harjoitellaan kaupunkitaisteluita, ”rauhoittamista” ja ”konfliktinjälkeistä” vakauttamista. Ylläpidetään valmiutta tulevia kapinoita varten.

Kapinantorjunnan doktriineja tulisi näin ollen lukea meitä vastaan käytävän sodan teorioina. Monien muiden asioiden joukossa nämä doktriinit osaltaan määrittävät aikakautemme yhteisen tilanteen. Niitä tulisi lukea sekä sodankäynnin käsitteen laadullisena laajennoksena että vääristävinä peileinä. Vaikka kapinantorjunnan sodankäynnin doktriinit on mallinnettu toisiaan seuranneiden vallankumouksellisten doktriinien pohjalta, mitään kapinan teoriaa ei kuitenkaan voida johtaa kapinantorjunnan teorioista. Siinä on looginen ansa. Enää ei riitä, että käy ”pientä sotaa”, tekee yllätyshyökkäyksiä tai ei anna vastapuolelle mitään kohteita. Jopa tuollainen asymmetria on kutistettu. Mitä tulee sotaan strategiana, vastapuolen etumatkan kurominen umpeen ei riitä vaan aloite täytyy saada itselle. Tarvitsemme strategian, joka ei kohdistu vastapuoleen vaan sen strategiaan, joka kääntää sen takaisin itseään vastaan, niin että mitä enemmän vastapuoli luulee olevansa voitolla, sitä varmemmin se kulkee kohti tappiotaan.

Kapinantorjunta on alkanut operoimaan yhteiskunnassa itsessään, mutta se ei alkuunkaan viittaa siihen, että joidenkin anarkistien toitottama ”sosiaalinen sota” olisi se sota mitä pitäisi käydä. Käsitteen suurin ongelma on se, että laittamalla ”valtion ja pääoman” sekä vastustajiemme offensiivit samaan nippuun, se asettaa kapinalliset symmetrisen sodankäynnin suhteeseen. Paperittomien siirtolaisten karkotukseen vastataan rikkomalla Air Francen toimiston ikkuna, minkä julistetaan olevan ”sosiaaliseen sotaan kuuluva teko” samalla viivalla säilöönottokeskuksia vastaan taistelevien ihmisten pidätysaallon kanssa. Vaikka meidän täytyy tunnustaa monien ”sosiaalisen sodan” lietsojien kiistämätön päättäväisyys, he hyväksyvät valtiota vastaan taistelemisen naamatusten, maaperällä joka on aina kuulunut valtiolle ja vain sille. Murskatappio on väistämätön.

Ajatus sosiaalisesta sodasta on itse asiassa vain epäonnistunut yritys päivittää ”luokkasota” ja todeta, että asemalla tuotantosuhteissa ei enää ole samaa muodollista selkeyttä kuin fordistisessa tehtaassa. Joskus tuntuu siltä kuin vallankumoukselliset olisivat tuomittuja uusintamaan itsensä saman mallin mukaan mitä vastaan taistelevat. Näin ollen, kuten Kansainvälisen Työmiesliiton jäsen tiivisti jo 1871: koska pomot ovat järjestäytyneet maailmanlaajuisesti puolustamaan etujaan luokkana, myös proletariaatin täytyy järjestäytyä maailmanlaajuisesti omien etujensa ympärille. Kuten nuoren bolsevikkipuolueen jäsen selitti: koska tsaarin hallinto on järjestäytynyt kurinalaiseksi ja hierarkkiseksi poliittis-militaristiseksi koneeksi, myös puolueen täytyy järjestäytyä kurinalaiseksi ja hierarkkiseksi poliittis-militaristiseksi koneeksi. Aina yhtä traagisia historiallisia esimerkkejä tästä *symmetrian kirouksesta* voitaisiin luetella moninkertaisesti. Otetaan nyt vaikka Algerian FLN, jonka toimintatavat alkoivat jo kauan ennen sen voittoa muistuttamaan hyvin lä-

heisesti siirtomaamiehittäjän toimintaa. Tai Punaiset Prikaatit, jotka kuvittelivat voivansa ottaa koneiston haltuunsa murhaamalla ne puolensataa miestä, joiden ajateltiin muodostavan ”valtion ytimen”. Tänä päivänä kaikista pahimmat ilmaisut tästä symmetrian tragediasta tulee uusvasemmistolta. Niiden mukaan verkostoksi järjestäytyneen hajanaisen mutta komentokeskusten varassa pyörivän Imperiumin vastapuolella on väki, yhtä hajanainen ja verkostonut, mutta jolla on yhtä lailla komentokeskusten miehittämiseen sopivana päivänä kykenevä byrokratia.

Tällaisen symmetrian varaan rakentuva kapina on tuomittu epäonnistumaan. Ei vain siksi, että se tarjoaa helpon kohteen ja *tunnistettavat* kasvot, vaan ennen kaikkea siksi, että lopulta se ottaa vihollisensa ominaisuuksia. Jos ei ole vakuuttunut siitä, kannattaa avata esimerkiksi David Galulan kirja *Counter-insurgency Warfare: Theory and Practice*. Sieltä voi löytää yksityiskohtaisen toimintaohjelman lojalistien voitolle kapinallisista. ”Kapinallisen paras asia on jo määritelmällisesti sellainen, jolla saa houkuteltua suurimman mahdollisen määrän tukijoita ja etäännytettyä pienimmän mahdollisen määrän vastustajia… Ongelman ei tarvitse olla akuutti, vaikka se toki auttaisi kapinallisen asiaa. Jos ongelma on vain piilevä, kapinallisen ensimmäinen tehtävä on tehdä siitä ajankohtainen ”kohottamalla massojen poliittista tietoisuutta”… Kapinallista ei ole rajoitettu yhteen asiaan. Kaikenkattava asia, kuten kolonialismin vastaisuus, riitää itsessään, kun se yhdistää kaikki aiemmin kuvatut poliittiset, yhteiskunnalliset, taloudelliset, rodulliset, uskonnolliset ja kulttuuriset asiat. Jos sellaista ei kuitenkaan ole, kapinallisella on paljon voitettavaa siinä, että hän valitsee huolella asiat, jotka on räätälöity varta vasten kapinallisen haluamien ryhmien houkuttelemiseksi.”

Kuka on tuo Galulan ”kapinallinen”? No ei kukaan muu kuin vääristynyt peilikuva läntisestä poliitikosta, virkamiehestä tai julkkiksesta: kyyninen, ulkopuolinen kaikissa tilanteissa, vailla mitään aitoa halua, jos suunnatonta vallanjanoa ei lasketa. Kapinallinen, jota vastaan taistelemisen Galula tietää, on muukalainen maailmassa aivan kuten hän on muukalainen mihinkään asiaan uskomisessa. Sillä upseeri Galulalle kapina ei koskaan synny väestöstä itsestään, sillä väki haluaa pohjimmiltaan vain turvaa ja takertuu siihen puolueeseen, joka suojelee sitä parhaiten tai uhkailee vähiten. Väki on pelkkä käsinukke, jämähtänyt massa, eri eliittien välisen taistelun keskellä oleva *rämeikkö*. Voi tuntua ällistyttävältä, että vallan käsitys kapinallisesta on jossain fanaatikon ja ovelan lobbarin välimaastossa. Se ei kuitenkaan ole yhtä yllättävää kuin niin monien vallankumouksellisten innokkuus pukea ylleen juuri nuo epämukavat naamarit. Aina sama symmetrinen käsitys sodankäynnistä, jopa ”asymmetrisenä”, eli ryhmittymät kilpailemassa väestön kontrollista, ja aina ulkopuolisena siitä. Loppujen lopuksi tämä on kapinantorjunnan monumentaalinen virhe: huolimatta siitä miten hyvin se on onnistunut sopeutumaan sissitaktiikoiden asymmetriaan, se yhä edelleen tuottaa *itsensä pohjalta* ”terroristin” hahmon. Tästä on meille hyötyä, kunhan emme itse pukeudu siihen hahmoon. Kaiken tehokkaan vallankumouksellisen strategian tulisi hyväksyä tämä lähtöpisteekseen. Amerikkalaisten strategian epäonnistuminen Irakissa ja Afganistanissa todistaa tästä. Kapinantorjunta teki niin hyvää työtä ”kansan” kääntämisessä ympäri, että Obaman hallinnon täytyy rutiininomaisesti ja kirurgisen steriilisti murhata miehittämättömillä lennokeilla kaikki sellainen mikä saattaisi muistuttaa kapinallista.

4. Ontologinen asymmetria ja onnellisuus

Jos kapinallisten sodan hallitusta vastaan tulee olla asymmetrinen, se johtuu niiden välisestä *ontologisesta* asymmetriasta. Näin ollen kyse on eroista sodan määrittelyssä, menetelmissä ja

päämäärissä. Me, toiset vallankumoukselliset, olemme hallituksen jatkuvan offensiivin kohteita. *Olemme* niitä valloitettavia ”sydämiä ja mieliä”. *Olemme* hallittavia ”väkijoukkoja”. *Olemme* se ympäristö, jossa hallituksen agentit kehittyvät ja jonka he haluavat alistaa, emme kilpaileva taho kamppailussa vallasta. Emme taistele kansan keskellä ”kuin kalat vedessä”, koska olemme itse tuo vesi, jossa vihollisemme räpiköivät. Emme piileskele väijyksissä maailman alaluokan seassa, koska alaluokka piileksii myös meidän seassamme. Elinvoima ja tuhovoima, raivo ja taito, totuus ja tekosyy kumpuavat syvältä sisimmästämme. Ei ole ketään organisoitavaksi. Olemme se materiaali, joka kasvaa sisältä, joka järjestää ja kehittää itse itsensä. Todellinen asymmetria ja voimaperustamme on siinä. Ne, jotka tekevät uskomuksistaan vientituotteen – joko terrorin tai performanssin keinoin – sen sijaan että käsittelisivät sitä mitä on olemassa siellä missä he itse ovat, eivät tee muuta kuin leikkaavat itsensä ulos itsestään ja perustastaan. Kyse ei ole ”väestön tuen” tai edes sen lepsun passiivisuuden nappaamisesta viholliselta: meidän täytyy hoitaa asiat niin *ettei enää ole väestöä*. Se ei koskaan ole ollut hallituksen *kohde* olematta ensin sen *tuote*. Se lakkaa olemasta heti kun se lakkaa olemasta hallittavissa. Tämä on panos siinä vaimeassa taistelussa, joka raivoaa jokaisen kansannousun jälkeen: sen vallan hajottaminen, joka on muodostunut, toiminut ja tuhoutunut tapahtumien edetessä. Hallitus ei ole koskaan ollut mitään muuta kuin ihmisten poliittisen kyvyn kiistämistä. Toisin sanoen, se ei koskaan ole ollut mitään muuta kuin kansannousun estämistä.

Kun poliisi yrittää ”eristää väkivaltaiset riehujat” oikeamielisistä mielenosoittajista, siinä on kyse hallinnan kohteiden erottamisesta poliittisesta toimintavoimastaan. Kapinan murskaamisessa mikään ei ole tehokkaampaa kuin kapinallisen massan pilkkominen viattomaan tai epämääräisen myötämieliseen väestöön ja sen militaristiseen ja näin ollen vähemmistöläiseen – yleensä myös maanalaiseen – etujoukkoon. Tuota etujoukkoa aletaan pian kutsua ”terroristeiksi”. Kaikista parhaan esimerkin tästä taktiikasta antaa brittiläisen kapinantorjunnan kummisetä Frank Kitson. Pohjois-Irlannissa elokuun 1969 jälkeen kehittyneen poikkeuksellisen konfliktin jälkeen IRA:n suuri vahvuus oli yhteistyö autonomiseksi julistautuneiden katolisten alueiden kanssa, jotka olivat pyytäneet IRA:n apua Belfastin ja Derryn mellakoiden aikana. Free Derry, Short Strand, Ardoyne: kolme no-go -aluetta, joita yleensä löytää apartheidalueilta ja joita yhä edelleen ympäröi kilometrikaupalla ”rauhanlinjoja”. Ghetot nousivat, rakensivat barrikadit sisääntulopisteille ja sulkivat ne kytiltä ja lojalisteilta. Viisitoistavuotiaat klopit vuorottelivat kouluaamujen ja yöbarrikadien välillä. Yhteisön kunniallisimmat jäsenet kävivät ostoksilla kymmenen hengen edestä ja järjestivät maanalaisen elintarvikkeiden levitysverkoston niille, jotka eivät turvallisesti voineet poistua alueelta. Vaikka se joutuikin kesän tapahtumien yllättämäksi, Väliaikainen IRA sulautui tuohon jatkuvassa kapinan tilassa olevien saarekkeiden äärimmäisen tiheään eettiseen kudokseen. Tuosta pelkistymättömän voiman asemasta käsin kaikki vaikutti mahdolliselta. 1972 tulisi olemaan voiton vuosi.

Kapinantorjunta yllätettiin, mutta se otti käyttöön parhaat keinonsa. Britannia teki sotilasoperaation, jollaista ei oltu nähty sitten Suezin kriisin. Kapinoivat alueet tyhjennettiin ja saarekkeet murrettiin. Vallankumouksen ”ammattilaiset” erotettiin 1969 mellakoimaan nousseesta väestöstä. Heidät revittiin irti tapahtumien kuluessa kudotuista tuhansista kumppanuuksista. Tällä manööverillä Väliaikainen IRA rajattiin pelkäksi aseelliseksi kuppikunnaksi, puolisotilaalliseksi ryhmäksi, joka päättäväisyydessään epäilemättä teki vaikutuksen, mutta oli matkalla kohti väsymystä, vangitsemisia ilman oikeudenkäyntejä ja sattumanvaraisia teloituksia. Tukahduttamisen taktiikka tuntui olevan siinä, että *ensin luotiin radikaali vallankumouksellinen subjekti*, joka sitten erotettiin kaikesta mikä teki siitä elinvoimaisen osan katolisia yhteisöjä: ankkuri alueeseen,

jokapäiväinen elämä, nuorekkuus. Ikään kuin se ei olisi itsessään riittänyt, mutta lisäksi järjestettiin vääriä IRA:n hyökkäyksiä, joilla halvaantunut väestö käännettiin sitä vastaan. Vastajengeistä false flag -operaatioihin, käytössä oli kaikki keinot joilla IRA:sta voitiin tehdä maanalainen hirviö. Alueellisesti ja poliittisesti se irrotettiin siitä mikä muodosti tasavaltalaisen liikkeen voiman: asuinalueet, niiden ymmärrys pärjäämisestä ja järjestäytymisestä, niiden tapa mellakoida. Kun ”puolisotilaalliset” oli saatu eristettyä ja tuhannet poikkeustoimet heidän hävittämisekseen saatu rutiineiksi, ei enää tarvinnut kuin odottaa ”hankaluuksien” laantuvan itsestään.

Kun kaikista umpimähkäisin tukahduttaminen lankeaa osaksemme, meidän tulisi varoa ottamasta sitä kiistämättömänä todisteena radikaaliudestamme. Meidän ei tulisi ajatella niiden olevan tuhoamassa meidät. Sen sijaan meidän tulisi lähteä siitä hypoteesista, että ne aikovat *tuottaa* meidät. Tuottaa meidät poliittisina toimijoina, ”anarkisteina”, ”mustana blokkina”, ”järjestelmää vastustavina” radikaaleina, irrottaa meidät väestöstä yleisesti antamalla meille poliittisen identiteetin. Kun tukahduttaminen iskee meihin, aloitetaan sillä ettei lähdetä siihen peliin mukaan. Hajotetaan fantastinen terroristin subjekti, jonka rakentamiseen kapinantorjunnan teoreetikot näkevät niin suurta vaivaa, jonka representaatio auttaa lähinnä tuottamaan ”väestön” jonkinlaisena tyhjyytenä – apaattisena ja epäpoliittisena kasana, kypsymättömänä massana, joka ei kelpaa kuin hallittavaksi, joka haluaa vain täyttää vatsansa kulutusunelmilla.

Vallankumouksellisilla ei ole mitään tarvetta käännyttää ”kansaa” jonkun ”sosiaalisen projektin” ulkopuolisuudesta käsin. Heidän tulisi sen sijaan lähteä omasta läsnäolostaan, asuttamistaan paikoista, tutusta maaperästä, yhteyksistä jotka sitovat heidät siihen mitä ympärillä tapahtuu. Vihollisen tunnistaminen sekä tehokkaat strategiat ja taktiikat kumpuavat elämisestä eikä mistään jo ennalta tehdystä uskontunnustuksesta. *Vallan kasvattamisen logiikka on kaikki se mitä voidaan asettaa vallan ottamista vastaan.* Täydesti eläminen on kaikki mitä voidaan asettaa hallituksen paradigmaa vastaan. Sitä voi käydä valtiokoneistoa vastaan, mutta jos voitettua maaperää ei välittömästi täytetä uudella elämällä, hallitus tulee ottamaan sen takaisin. Raul Zibechi kirjoitti aymarakapinasta Boliviassa 2003: ”Tämän mittakaavat tekoja ei voi tapahtua ilman ihmisten välisten suhteiden tiheän verkoston olemassaoloa. Nuo suhteet ovat myös organisaatiomuoto. Ongelma on siinä, että emme halua pitää arkipäväisiä suhteita naapureiden, ystävien, tovereiden ja perheenjäsenten välillä yhtä tärkeinä kuin liittoa, puoluetta tai jopa valtiota itseään. (…) Muodollisten sopimusten kautta kodifioituja vakiintuneita suhteita pidetään läntisessä kulttuurissa usein tärkeämpinä kuin epämuodollisten siteiden kutomia uskollisuuksia.” Meidän täytyy suhtautua pienimpäänkin jaetun elämämme arkipäivän yksityiskohtaan samalla huolellisuudella kuin mitä suhtaudumme vallankumoukseen. Tämä organisaatio ei ole ykseys eikä sitä voi irrottaa tavallisesta elämästä. Kansannousu on tämän organisaation asettamista offensiivin maaperälle. Se on laadullinen loikka eettisessä ulottuvuudessa, ei mikään lopultakin tapahtuva irtiotto arjesta. Zibechi jatkaa: ”Samat arkielämää ylläpitävät kehot pitävät myös kansannousua yllä El Alton paikallisneuvostojen naapurustokokouksissa. Tehtävien kierrätys ja niiden pakollinen luonne takaa jokapäiväisen yhteisöelämän, aivan kuten se takasi teiden ja katujen sulkemiset.” Näin hajoaa steriili kahtiajako spontaaniuden ja organisaation välillä. Toisaalta ei ole mitään esipoliittista ja pohtimatonta ”spontaania” olemisen tasoa, toisaalta taas ei ole mitään poliittista, rationaalista ja organisoitua tasoa. Paskojen suhteiden pohjalta voi tehdä vain paskaa politiikkaa.

Tämä ei tarkoita sitä, että voittava offensiivi vaatisi kaiken sisäisen konfliktin kieltämistä ja torjumista – konfliktin, ei koijauksen ja kusetuksen. Palestiinan vastarinta on kyennyt laittamaan Israelin armeijan koville pitkälti sen takia, että se ei koskaan ole estänyt erilaisuuksien olemassaoloa keskuudessaan, vaikka se olisikin johtanut avoimiin yhteenottoihin. Siellä ja muu-

alla, poliittinen pirstoutuminen on yhtä lailla merkki kiistämättömästä eettisestä elinvoimasta kuin vastarinnan kartoittamiseen ja hävittämiseen pyrkivien tiedustelupalveluiden painajainen.

Kuten israelilainen arkkitehti kirjoitti: ”Israelin ja Palestiinan taistelutavat ovat perustavanlaatuisesti erilaiset. Palestiinalaisten hajanainen vastarinta koostuu useista organisaatioista, joista jokaisella on enemmän tai vähemmän itsenäinen aseellinen siipensä: Hamasilla on Iz Adin al-Qassam, Islamilaisella Jihadilla on Saraya al Quds, Fatahilla taas Al-Aqsan marttyyrien prikaati ja Tanzim al-Fatah. Näitä täydentää itsenäinen Kansan Vastarintakomiteat sekä Hizbollahin ja/tai Al-Qaedan kuvitellut tai todelliset jäsenet. Se, että nämä järjestöt vuorottelevat yhteistyön, kilpailun ja väkivaltaisen konfliktin välillä kasvattaa niiden vuorovaikutuksen yleistä monimutkaisuutta ja sitä myötä niiden kollektiivista kykyä, tehokkuutta ja kestävyyttä. Palestiinalaisten vastarinnan hajanainen luonne ja se tosiasia, että tieto, taidot ja varusteet liikkuvat näiden järjestöjen sisällä ja välillä – unohtamatta sitä miten ne toisinaan hyökkäävät yhdessä ja toisinaan kilpailevat keskenään – heikentää merkittävästi sitä vaikutusta, minkä Israelin miehitysjoukot yrittävät saavuttaa hyökkäämällä niitä vastaan.”

Mukautuminen rehelliseen sisäiseen konfliktiin ei alkuunkaan häiritse kapinallisen strategian konkreettista kehittämistä. Päinvastoin, liikkeen tulee pysyä elinvoimaisena, pitää perimmäiset kysymykset auki, tehdä tarvittavat muutokset oikeaan aikaan. Mutta jos hyväksymme sisällissodan, *myös keskuudessamme*, se ei johdu pelkstään siitä, että se on itsessään hyvä strategia imperiaalisen offensiivin kukistamiseksi. Kyse on myös ja ennen kaikkea siitä, että se vastaa sitä millainen käsitys meillä on elämästä. Jos vallankumouksellisuus tarkoittaa tiettyihin totuuksiin kiinnittymistä, niiden moninaisuudesta seuraa väistämättä se, että puolueemme ei voi koskaan nauttia rauhallisesta yhtenäisyydestä. Mitä organisatioon tulee, ei ole mitään valintaa veljellisen rauhan ja erottavan sodan välillä. Meidän täytyy valita vallankumouksia vahvistavien ja vallankumouksia heikentävien sisäisten kiistojen väliltä.

Kun häneltä kysyttiin ajatusta onnellisuudesta, Marx vastasi: ”taistelu”. Jos meiltä kysytään miksi me taistelemme, toteamme vain, että ajatuksemme onnellisuudesta vaatii sitä.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Näkymätön komitea
Kadotkaamme
2014

Käännetty kirjasta (Semiotext(e) 2015) ja osoitteesta:
theanarchistlibrary.org/library/the-invisible-committe-to-our-friends
Viides luku kirjasta *À nos amis*.

fi.theanarchistlibrary.org